

Bediüzzaman Hristiyanları kurtarmak mı istiyor?

Bediüzzaman Said Nursi'ye "Hristiyanları cennete sokmak istiyor" diyerek saldıranların bu siğ ve vicdan yoksunu ithamlarına karşı, üstadımızın metnini cümle cümle tahlil edelim.

"Bir zaman, Eski Harb-i Umumî'de, düşmanların ehl-i İslâm'a ve bilhassa çoluk ve çocuklara ettikleri katl ve zulümlerinden pek çok müteallim oluyordum."

Üstad, Birinci Dünya Savaşı yıllarında özellikle savunmasız sivil halkın, kadınların ve çocukların maruz kaldığı vahşeti bizzat müşahede etmiş veya haberlerini almıştır. Bir İslam âlimi olarak, **ehl-i İslâm'ın** evlatlarının uğradığı bu haksız yıkım onda derin bir elem uyandırmıştır.

Fıtratımda şefkat ve rikkat ziyade olduğundan tahammülüm haricinde azap çekerdim.

Üstad, yaratılış olarak insanlara ve canlılara karşı çok hassas bir acıma duygusuna (şefkat ve rikkat) sahiptir. Kalben bu kadar masumun acı çekmesine dayanamamakta, bu durum ona tahammül sınırlarını zorlayan manevi bir azap vermektedir.

Birden kalbime geldi ki: O maktûl masumlar şehit olup veli olurlar; fâni hayatları, bâki bir hayata tebdil ediliyor ve zayi olan malları sadaka hükmünde olup bâki bir mal ile mübadele olur.

Savaşta öldürülen günahsız müminler, doğrudan "manevi şehit" makamına yükselirler. Şehitlik ise bir nevi velayettir (Allah'ın dostu olmaktır). 5-10 senelik geçici ve meşakkatli dünya hayatı alınmış, karşılığında sonsuz bir cennet hayatı verilmiştir. Yani masumun kaybı, aslında en büyük kazancıdır.

Yağmalanan veya yok olan malları, rızası dışında gitse bile musibetzedede oldukları için Allah katında "sadaka" verilmiş gibi sevaba dönüşür.

Tüm buraya kadar anlatılanlar ehl-i İslam içindir.

Hattâ o mazlumlar kâfir de olsa âhirette kendilerine göre o dünyevî âfattan çektikleri belalara mukabil rahmet-i İlahiyenin hazinesinden öyle mükâfatları var ki

İşte en çok itiraz edilen bu kısımdır ki sathi bir nazarla bakıp anlamak istediği manaya hamletmeye çalışırlar.

Hattâ o mazlumlar kâfir de olsa

Bir gayrimüslim mazlumen bir savaşın kurbanı olmuşsa. Yani kafir ama mazlumen öldürülmüş.

âhirette kendilerine göre o dünyevî âfattan çektikleri belalara mukabil rahmet-i ilahiyenin hazinesinden öyle mükâfatları var ki eğer perde-i gayb açılrsa o mazlumlara haklarında büyük bir tezahür-ü rahmet görüp “Yâ Rabbi! Şükür elhamdülillah.” diyeceklerini bildim ve kat’î bir surette kanaat getirdim. Ve ifrat-ı şefkatten gelen şiddetli teessür ve elemenden kurtuldum.

İlahi rahmet, o masumun elinden alınan hayatına ve çektiği dehşetli acılara karşılık, ahirette kendi durumlarına göre onları memnun edecek bir mükâfat hazırlar. Bu, Allah’ın “Adl” isminin gereğidir.

Ahirette kendilerine göre ne demektir?

Ahret sadece Müslümanların hesabına kurulmuş bir adalet sahnesi değildir.

Mü’min ama zalim biri: İmanı kurtulursa Cennet’e gider, ama önce mazluma yaptığı zulmün cezasını çeker.

Kâfir ama mazlum biri: Küfrü sebebiyle Cennet’e giremez, ama dünyada uğradığı haksızlık için rahmet hazinesinden **bir çeşit taltif** görür. Ama nasıl görür kendilerine göre içinde bulundukları duruma göre bir mükâfat görür. **Ama bu mükâfat asla cennet değildir.**

Belki azabının hafifletilmesi, belki o zalimin cezalandırılması ve ona gösterilmesidir. Mükâfat alırlar” ifadesi, **Cennet’e girerler** anlamına gelmez. Çünkü **iman olmadan ebedî saadet yoktur.**

Allah’ın “**el-Adl**” ismi, kâinatta hiçbir hakkın karşılıksız kalmamasını gerektirir. Bir kâfir, bir zalim tarafından haksız yere katledilmişse, o kâfirin üzerindeki “mazlumiyet hakkı” bizzat Allah’ın teminatı altındadır.

Mahşer meydanında o kâfir mazlum, kendisine zulmeden zalimin cezalandırıldığını bizzat müşahade eder. Kendi hakkının alındığını görmek, o ruh için en büyük manevi lezzetlerden ve “mükâfatlardan” biridir.

Küfür, ebedi bir karanlık ve ateşi netice verse de; dünyada çekilen dehşetli musibetler, ahiretteki o dehşetli azabın şiddetini kırabilir. “Kendilerine göre mükâfat” demek; belki o mazlum kâfirin cehennemdeki ateşinin hafifletilmesi onun için “rahmet hazinesinden bir taltif” hükmündedir.

Bir mazlum kâfir iman etmediği için Cennet saraylarına varis olamaz. Ancak Allah, o mazlumun dünyada rızası dışında elinden alınan hayatına ve çektiği işkencelere mukabil, **“Allah bana haksızlık yaptı” dedirtmeyecek** bir adaletle muamele eder. Zira adalet-i mutlakada hiçbir hak zayi olmaz.

“Eğer o felaketi gören zalimler ise ve beşerin perişanlığını ihzar eden (hazırlayan) gaddarlar ve kendi menfaati için insan âlemine ateş veren hodgâm, alçak insî şeytanlar ise, tam müstehak ve tam adalet-i Rabbaniyedir.”

> Kastamonu Lâhikası

“(bu savaşta ölenler, yaş olarak) On beşinden yukarı olanlar, eğer masum ve mazlum ise, mükâfâtı büyüktür, belki onu Cehennemden kurtarır. Çünkü ahir zamanda madem fetret derecesinde din ve din-i Muhammediye (a.s.m.) bir lâkaytlık perdesi gelmiş.

Ergenlik yaşını (on beş) geçmiş, yani dinen sorumlu çağa gelmiş gayrimüslimler eğer bu savaşta bir zalim değil de haksızlığa uğramış birer “mazlum” ise (sivil, yaşlı, savaşla ilgisi olmayan), çektikleri o dehşetli acıların ahirette bir karşılığı vardır.

Savaşı çıkaran zalimlerle, o savaşın içinde kalan sivilleri (çocuklar, kadınlar, yaşlılar) aynı kefeye koymak adaletsizliktir. “Masum” ifadesiyle, eline silah almamış ve karara katılmamış sivil halkın **hukuki dokunulmazlığı** vurgulanır. Onların bu haksız ölümü, ahirette bir hak (tazminat) doğurur.

Eğer şuur ve iradesi olmayan hayvanlar arasında bile bir “hak” dengesi gözetilip ahirette boynuzsuz koyun boynuzludan hakkını alacaksa; eşref-i mahlukat olan insanın hukuku asla sahipsiz kalmaz.

Karincanın hakkını hukukuna dahil eden bir dinin Sahibi, milyonlarca insanın haksız yere bombalanmasına, evlerinin yıkılmasına karşı sessiz kalmaz.

Çünkü ahir zamanda madem fetret derecesinde din ve din-i Muhammediye (a.s.m.) bir lâkaytlık perdesi gelmiş.

İki peygamberin devirleri arasında, önceki peygamberin getirdiği dinin unutulmasından başlayarak sonraki peygamberin gelişine kadar geçen zamana **“fetret devri”** ve bu zamanda yaşamış ve iki peygambere yetişememiş kimseye de ehl-i fetret denilir. Kendinden önceki peygamberin dininin unutulduğu ve kendinden sonraki peygambere de yetişemediği için bu ismi almıştır.

Ehl-i fetret; namaz, oruç, zekât gibi ibadetlerle ve dinin diğer emirleriyle mükellef değildir. Bu hususta ittifak vardır. Ahirette onlara bu ibadetleri yapmadıklarından dolayı hiçbir hesap ve ceza olmayacaktır. Çünkü bunların bilinmesi bir peygamberin tebliğine bağlıdır. Hâlbuki bu kişiler, bir peygambere ulaşamamışlardır. Bu yüzden ibadet ve emirlere muhatap değildirler. Fakat bu kimselerin, Allah’a iman etmekle mükellef olup olmayacakları hususunda ihtilaf vardır.

İmam Eş’ari ise: Ehl-i fetretin, Allah’a imanla da mükellef olmadığı görüşündedir. Çünkü İmam Eş’ari’ye göre, insanları peygamber vasıtasıyla imana davet eden Allah-u Teâlâ, fetret

ehline bir peygamber göndermemekle onları imana davet etmemiştir. O hâlde sorumlu olmamaları gerekir. Zira sırf akıl ve fikir, Allah'ı bilmede yeterli değildir. Dolayısıyla İmam Eş'ari'ye göre, fetret devri insanları, iman etmemekten dolayı cehenneme girmeyeceklerdir.

İmam Gazali hazretleri bu konuda şöyle der; Hz. Peygamberimiz'in ismini duymuşlarsa da vasıf ve hususiyetlerini duymamışlardır. Daha doğrusu bunlar, Hz. Peygamber'i ta küçüklüklerinden beri ismi Muhammed olan ve -hâşâ- peygamberlik iddiasında bulunan yalancı bir peygamber olarak tanımışlardır. Peygamber Efendimiz hakkında, menfi propagandadan başka hiçbir şey duymamışlardır. İmam Gazali bu sınıfta olanlar hakkında kesin konuşmamakla birlikte şöyle devam eder: Kanaatime göre bunların durumu, 1. grupta olanların, yani Peygamberimiz'i hiç duymamış olanların hâli gibidir. Çünkü bunlar Peygamberimiz'in ismini, haiz bulunduğu vasıfların zıtlarıyla birlikte duymuşlardır. Bu ise hakikati araştırmak için, insanı düşünmeye ve araştırmaya sevk etmez.

Hristiyan veya Yahudi âleminin ücra bir köşesinde, toplum hayatından uzak olarak yaşayan ve çocukluğundan beri, kendisine Peygamberimiz'in kötü tanıtıldığı insanlar olabilir. İmam Gazali Hazretleri bu kimseler hakkında kesin bir hüküm söylememekle birlikte bu kimselerin cennet ehli olan 1.sınıfa benzediklerini bildirmektedir. En iyisini Allah bilir.

İslam güneşinin her yere ulaşması gerekirken, ahir zamanda Müslümanların zaafı ve Batı'nın maddecî felsefesi araya bir "lâkaytlık perdesi" çekmiştir. İnsanlar İslam'ın hakikatinden habersiz kalmışlardır. Bu durum, o insanları dinen sorumlu olmadıkları **"Fetret Dönemi"** (Peygamber tebliğinin ulaşmadığı ara dönem) insanlarına benzetir.

Ve madem ahir zamanda Hazret-i İsa'nın (a.s.) din-i hakikîsi hükmedecek, İslamiyetle omuz omuza gelecek.

Hadis-i şeriflerin müjdelediği üzere, ahir zamanda Hristiyanlığın hurafelerden ayıklanıp özüne (tevhide) döneceği ve İslamiyet'le ittifak edeceği hakikatine işaret edilir. Bu süreçte samimi Hristiyanların manevî bir uyanış içinde olduğu vurgulanır.

Elbette şimdi, fetret gibi karanlıkta kalan ve Hazret-i İsa'ya (a.s.) mensup Hristiyanların mazlumlara, çektikleri felâketler onlar hakkında bir nevi şahadet denilebilir.

İslam'ın hakikatine ulaşma imkânı bulamayan (fetret karanlığında kalan) ve Hz. İsa'ya bağlı olan mazlumların, savaşta çektikleri o ağır işkence ve ölümler, Allah'ın rahmetiyle onlar hakkında **"bir nevi şehitlik"** gibi muamele görmelerine sebep olabilir. Çünkü mazlumdur ve ehli fetret sayılabilirler.

Hususan ihtiyarlar ve musibetzedeler, fakir ve zayıflar, müstebit büyük zalimlerin cebir ve şiddetleri altında musibet çekiyorlar.

Özellikle kendi iradeleri dışında, diktatör zalimlerin (müstebitlerin) hırsları yüzünden ateşe

atılan; eli silah tutmayan yaşlılar, fakirler ve çaresiz zayıfların bu haksız mağduriyeti, ilahi adaletin merhametini celbeder.

Elbette o musibet onlar hakkında medeniyetin sefahetinden ve küfranından ve felsefenin dalâletinden ve küfründen gelen günahlara keffaret olmakla beraber, yüz derece onlara kârdır diye hakikatten haber aldım, Cenab-ı Erhamürrâhîmine hadsiz şükrettim. Ve o elîm elem ve şefkatten teselli buldum.

Modern dünyanın ahlaksızlığı (sefahet) ve maddeci felsefenin inkârı yüzünden o insanların üzerine çöken manevi kirler, çektikleri bu dehşetli dünyevi musibetlerle temizlenir. Yani çektikleri acı, günahlarına bir nevi “temizlik” (keffaret) olur. Ahirette alacakları, dünyada kaybettiklerinden yüz derece daha üstündür.

Tahlil edilen bu metinlerden açıkça anlaşıldığı üzere; Bediüzzaman Said Nursi’nin gayesi ne birilerini zorla cennete sokmak ne de küfrü meşrulaştırmaktır. **“Hristiyanları kurtarmak istiyor”** iftirası, ne ilmi bir temele ne de insaf ölçüsüne dayanmaktadır. Onun tek derdi, **Allah’ın “Adl” ve “Erhamürrahimin” isimlerinin tecellilerini her şart altında göstermektir.**

İftiraların aksine bu metin şu hakikatleri ilan eder:

1. **İman Şarttır:** İman etmeyen biri için ebedi cennet saadetine olmadığı en gür sada ile yine Risale-i Nur haykırır.
2. **Zalimlere Geçit Yoktur:** Üstad, savaşı çıkaran zalimler ve gaddar “insî şeytanlar” için cehennemin ve ilahi adaletin mutlak olduğunu açıkça belirtir.
3. **Mazlumiyetin Tazminatı:** Gayrimüslim de olsa, bir mazlumun rızası dışında elinden alınan hayatı ve çektiği acılar, ilahi terazide bir karşılık bulur. Dünyada uğradığı haksızlık için rahmet hazinesinden **bir çeşit taltif** görür. Ama nasıl görür kendilerine göre içinde bulundukları duruma göre bir mükafat görür. **Ama bu mükafat asla cennet değildir.** Belki azabının hafifletilmesi, belki o zalimin cezalandırılması ve ona gösterilmesidir. Mükâfat alırlar” ifadesi, **Cennet’e girerler** anlamına gelmez. Çünkü **iman olmadan ebedî saadet yoktur.**
4. “(Bu savaşta ölenler, yaş olarak) On beşinden yukarı olanlar, eğer masum ve mazlum ise, mükâfâtı büyüktür, belki onu Cehennemden kurtarır. Çünkü ahir zamanda madem fetret derecesinde din ve din-i Muhammedîye (a.s.m.) bir lâkaytlık perdesi gelmiş.” Müslümanların ilim ve ahlaktaki zaafı, İslamiyet’in doğru temsil edilememesi ve Batı’dan gelen maddeci felsefenin oluşturduğu “lâkaytlık perdesi”, hakikatin muhtaç gönüllere ulaşmasını engellemiştir. Bu, bir “kişisel görüş” değil, İmam Eş’arî ve İmam Gazalî gibi dev isimlerin **“tebliğ ulaşmayan mazurdur”**

kaidesinin asrımıza izdüşümüdür.

Oysa Bediüzzaman, ne yeni bir din icat etmekte ne de İslam'ın temel kaidelerini esnetmektedir. O, sadece Kur'an'ın ve Sünnet'in asırlardır bilinen **“Ehl-i Fetret”** hakikatini, Harbi Umuminin kan gölüne dönmüş dünyasında, mazlumların feryatları üzerinden yeniden tefsir etmektedir.

Bu tahlil, bir “kurtarma operasyonu” değil, **“Karıncanın dahi hakkını zayi etmeyen Allah, milyonlarca masumun hukukunu nasıl muhafaza eder?”** sorusuna verilen ilmi, vicdani ve Kur'ani bir cevaptır.